

Taková normální rodinka s „teologickými kořeny“

Teologické vzdělání
neznamená jenom
studium, ale pomáhá
i jako celoživotní
osobnostní
a duchovní formace.

S Kristýnou a Jindřichem Zemánkovými rozmlouvá Josef Bartoň

Do městečka Rokytnice v Orlických horách jsem se tentokrát vypravil nejen s cílem prožít prázdninové dny v malebném česko-kladském pomezí, ale také proto, abych se pokusil o dvojrozhovor s našimi absolventy Kristýnou a Jindřichem Zemánkovými, kteří zde žijí, pracují a vychovávají své čtyři černoooké dcerky Elišku (4. třída), Míšu (3. třída), Markétku (1. třída) a Agátku (ta se narodila teprve v květnu 2020).

Představili byste se prosím trochu našim čtenářům? Proč vás vůbec napadlo jít studovat „tvrdou teologii“, tedy pětiletý magisterský obor katolická teologie?

J: Vyrůstal jsem v Posázaví, maminka byla správcovou hradu Český Šternberk, pak jsme se přestěhovali blíž ke Kolínu. Mám chemickou průmyslovku, už tam jsem si zahrával s myšlenkou, že půjdu studovat na kněze. Po maturitě v r. 2002 jsem byl přijat do Teologického konviktů (církvní „přípravky“ semináře) a zároveň jsem složil přijímačky na KTF UK. Nakonec jsem ale nastoupil rovnou na fakultu, jako „laik“.

K: Já jsem přímo z Rokytnice, vystudovala jsem Biskupské gymnázium v Hradci Králové, dokonce jsem maturovala z předmětu *náboženství*. V r. 2004 jsem byla přijata na teologické fakulty v Praze i Olomouci, ale dala jsem přednost Praze. Hlavním důvodem pro mě byla jakási duchovní touha, prostě jsem „věděla“, že mám jít studovat teologii.

Jestli to není tajné, kdy vás to „cvrnklo přes nos“, že by bylo dobré začít spolu chodit? Kdo z vás za to „víc může“?

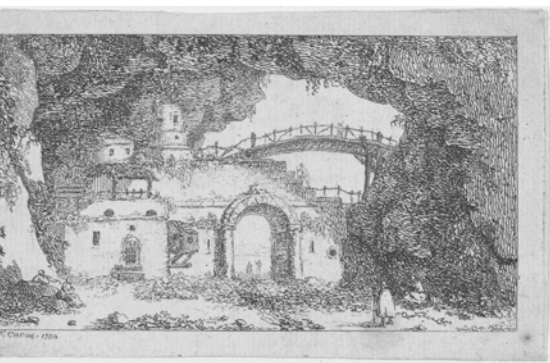
K: Prostě jsme se potkávali na chodbách, pak i v některých seminářích, povídali jsme si, vyrostlo to postupně z kamarádství.

J: Je to tak, jak to říká Kristýna. Dodnes, když na to vzpomínáme, nacházíme „uzlové“ okamžiky, které nás sblížovaly, třeba devadesátiny Dr. Mádra, zahradní slavnost, mikulášská, seminář Dr. Šprunka – dá se říct, že nás dala dohromady fakulta a fakultní život.

Po svatbě jste se nastěhovali do Rokytnice. Jak to bylo se zaměstnáním? Vy jste oba navíc ještě na KTF museli dodělat některé studijní povinnosti, ne?

K: Ještě za studií v Praze jsem pracovala na Pastoračním středisku při arcibiskupství. Z Rokytnice jsem potom při dopisování diplomky (obhájila jsem až v r. 2011) jezdila do Rychnova jako asistentka psychologické ambulance v tamní nemocnici. Následovalo šest let mateřské dovolené, během níž jsem si vystudovala bakaláře v oboru sociální patologie a prevence na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Díky tomu plus magisterskému diplomu z KTF UK jsem nastoupila na Probační a mediační službu ČR v Rychnově, mou agendou byly alternativní tresty, obecně prospěšné práce. Pak jsem úspěšně prošla konkurzem na místo vedoucí Centra pro rodinu na hradeckém biskupství. Z té pozice jsem letos odešla znovu na mateřskou.

J: Já jsem hned po státnicích (ještě jsem také dopisoval diplomku, obhájil jsem ji v r. 2010) nastoupil v Rokytnici ke státní policii. Musel jsem absolvovat odborný kurz v Brně, který trval 9 měsíců. Od r. 2012 jsem ve funkci zástupce vedoucího rokytnického oddělení.

Krajina, Pierre Nicholas Camus, 1780

A hodnost, kolik máš hvězdiček?

J: Jsme malé oddělení, takže tři s kolejničkou, jsem teď třetím rokem nadpraporčík.

Jindro, téma Tvé diplomky zde na KTF bylo zaměřené řekněme spirituálně-forenzně: „Člověk, společnost a trest“. Byl v tom asi už zájem, který se pak vtělil do tvého povolání?

J: To určitě, už delší dobu to ve mně zrálo. Nebyly mi vzdálené ani úvahy o armádě. Kdo si mě z dob studia pamatuje, ví, že jsem rád nosil strohé uniformové součásti – boty, maskáčové kalhoty, vojenský svetr atd. Když jsem uvažoval o kněžství, myslil jsem na službu armádního kaplana. Mimochodem, nedávno jsem byl osloven ze strany policie i církve, jestli bych se nechtěl zapojit do rodící se duchovenské služby při policii, což by obnášelo stát se trvalým jáhnem.

Ty jsi, Kristýno, měla diplomové téma biblicko-pastorační: „Kristus jako hlava a zdroj křesťanského manželství. Exegeze a teologická reflexe Ef5,21-33“. Dá se z toho snad vyčíst vaše tehdejší směřování? A třeba i nějaká tvoje představa nebo tušení, že se postupně staneš ostřílenou matkou takového hejna, které teď musíš doma s obdivuhodnou energií „šéfovat“?

K: Spíš to souviselo s tím, že jsem tehdy pracovala v Centru pro rodinu, a taky mi to navrhl školitel Dr. Jaroslav Brož. Když si Jindra přečetl mé vývody o manželském ideálu, trochu se zhrozil (*smích*).

Zastávám názor, že teologie jakožto náročný humanitní obor svou pestrostí a mnohopředmětovostí (filozofie, staré jazyky a jejich struktura, dějiny, Písmo, systematickoteologické předměty, právo, praktické disciplíny, umělecké a estetické důrazy...) studenta velmi slušně obecně připraví pro nejružnější zaměstnání i nečekané životní situace. Můžete i vy říct, že se vám v životě i zaměstnání hodí, že jste vystudovali „nejteologičtější“ obor na fakultě? Využíváte i konkrétně svou přípravu a vzdělání?

K a J: O zaměstnání jsme už mluvili. Doma jsme dvě starší děti připravili na první svaté přijímání. V době jarní celostátní karantény jsme doma slavili domácí bohoslužby Slova. Dokonce – což tě jistě potěší – i znalost starých jazyků nachází své uplatnění, například když jsme zde ve farnosti měli kněze Tomáše Kvasničku, který často provádí exegezi z řečtiny. U oběda jsme s ním pak debatovali o jednotlivých výrazech a řecké i české syntaxi (*smích*). Také od nás lidé automaticky očekávají, že se jako absolventi teologie budeme v církvi ujímat různých aktivit, což se rámci časových možností i děje: přednášky snoubencům v rámci Centra pro rodinu v Hradci Králové, částečně výuka náboženství ve farnosti, vedení časopisu farnosti atd. Také se na nás spolufarníci běžně obracují s různými dotazy ve věcech víry a podobně. Aniž se o to snažíme, i nevěřící lidé nás díky naší kvalifikaci vyhledávají s překvapivými otázkami. Dokonce se občas objeví i zájem o oficiální odbornou konzultaci, třeba od kriminální policie ohledně zpovědního tajemství.

Vy jste dvojice, která zvolila život na malém městečku v horách, v dlouhém zimním období, kdy zapadnou silnice, by se dalo s nadsázkou až říci „stranou civilizace“. Nicméně tuším, že ani zde se nevede jen pokojný, idylický život „procul negotiis“. Jaká dobrodružství dokáže přinést život rodině venkovského policisty?

J: Služba u policie vždycky, i tady na venkově, přináší nějakou míru nebezpečí a dobrodružství. Policistova celá rodina je vlastně neustále v určitém pohotovostním režimu. Já sám se vždycky, když jdu do služby, výslovně modlím, abych se ve zdraví k rodině vrátil. Jsou tu zákroky proti různým pachatelům, silniční nehody, občas nějaká honička. Párkrát jsme museli resuscitovat – jsme totiž školeni i jako zdravotníci, protože tady v horách sanitka přijíždí až po nás... Výjimečně jsem musel použít i zbraň, naštěstí jen proti psu, kterého na nás pachatel pošťval.

K: Zrovna před několika dny musel Jindra v letní podvečer zanechat domácích prací (*Jindra se směje a dodává:* odejít od škopku s nádobím) a odjet. Povolávali totiž všechny policisty a horskou službu, aby okamžitě nastoupili hledat po lesích a horách pohřešovaného starého pána, za pomoci cvičených psů a helikoptéry. Jindra domů nakonec přišel ve dvě nad ránem, zcela zmateného seniora našla na polské straně tamní policie. Před časem mi Jindra pro jistotu věnoval knížku „Život s policajtem – vše, co by měla rodina policisty vědět“ (*smích*).

J: Policista je policistou dvacet čtyři hodin denně, i když o to zrovna nestojí. Například jednou na výletě v Brně jsme byli svědky toho, jak se nějaký chlapík snažil těsně přede mší uloupit kostelní kasičku. Přistihl ho farář a přetahovali se o ni. Já jsem samozřejmě cítil povinnost zakročit, zloděje jsem zpacifikoval a předal policejní hlídce.

A na závěr: Máte nějaký vzkaz pro svou Alma Mater a její osazenstvo?

J: Teologické vzdělání pro mne neznamena jenom studium, ale pomáhá mi dodnes i jako celoživotní osobnostní a duchovní formace. Přeji studentům, aby to mohli prožívat podobně.

K: Vidím to stejně. Chtěla bych také popřát studentům i učitelům naší fakulty, aby nelehká doba epidemie skončila a aby mohli co nejdříve zase prožívat plný fakultní život, ke kterému nutně patří osobní setkávání.

Krajina, Roelant Roghman, 17. století

